

Bosco Szent János áldozópap levelezéséből

(Epistolario, Torino 1959, 4, 201-203) *Mindenkor szeretettel munkálkodtam*

Ha azt akarjuk, hogy meglássák rajtunk az emberek, hogy mi a növendékeink örök boldogságáért fáradozunk, és őket a sajátos feladataik teljesítésére tanítjuk meg, akkor mindenekelőtt szükséges, hogy sohase feledkezzetek meg arról, hogy ti e szeretett ifjak szüleit helyettesítitek. Ezekért az ifjakért mindenkor szeretettel munkálkodtam, tanultam, és teljesítettem papi szolgálatomat, de nemcsak én magam, hanem az egész Szalézi Társaság is.

Rövidnek éppen nem mondható eddigi életemben, fiacskáim, hányszor meg kellett győződnöm e nagyszerű igazságról! Könnyebb dolog valakire megharagudni, mint őt elviselni; könnyebb a gyermeket megfenyíteni, mint őt meggyőzni; sőt, nyíltan megmondom: türelmetlenségünkben és önkényeskedve kényelmesebb dolog a makacsokat büntetgetni, mint határozott és nyájas türelmünkkel őket megjavítani.

Hadd ajánljam figyelmetekbe Szent Pálnak azt a szerető magatartását, amelyet a hitújoncokkal szemben tanúsított. Ez a szeretet őt gyakran könnyekre fakasztotta, s arra serkentette, hogy könyörögjön is nekik, amikor úgy tapasztalta, hogy kevésbé tanulékonyak, és az ő szeretetének ellenszegülnek.

Vigyázzatok arra, nehogy olyannak tartsanak benneteket az emberek, mint akiket a megtorlás indulata vezérel. Nehéz dolog ugyanis a büntetésben megőrizni a léleknek azt a következetes nyugalmát, amelyre azért van szükség, nehogy azzal gyanúsítsanak bennünket, hogy csak tekintélyünk fitogtatása miatt cselekszünk, vagy hogy indulatunkat szabadjára engedjük.

Tekintsük fiainkat azoknak, akik fölött valamelyes hatalmat kell gyakorolnunk. Legyünk inkább szolgálatukra, miként Jézus, aki azért jött, hogy engedelmeskedjék, és nem azért, hogy uralkodjék; szégyelljük magunkat bármi uralkodni vágyás miatt! Ne uralkodjunk hát fölöttük, hanem inkább arra törekedjünk, hogy jobban szolgáljuk őket.

Ilyen volt Jézus magatartása is az apostolokkal szemben. Elviselte őket, mint tudatlanokat és faragatlanokat, sőt mint kishitűeket is, és a bűnösökhöz is olyan jósággal és meghitt szeretettel közeledett, hogy ezen egyesek csodálkoztak, mások pedig megbotránkoztak miatta, és ismét másokban pedig azt a bizalmat keltette, hogy kérjék Istentől bűneik bocsánatát. Ezért hagyta meg nekünk parancsban, hogy szelídek és alázatos szívűek legyünk.

A mi gyermekeink ezek! Tehát ha hibáikat javítani akarjuk, tegyünk félre minden haragot, vagy legalábbis mérsékeljük azt annyira, mintha egészen kiirtottuk volna.

Ne legyen felindulás a szívünkben, ne legyen megvető tekintet a szemünkben, sem gyalázkodó szó ajkunkon, hanem legyünk irgalmasok minden adott helyzetben, a jövőre nézve pedig tudjunk remélni a javulásban, mint ahogyan az olyan igazi atyákhoz illik, akik a fiak igazi megjavítására és jobbá tételére törekszenek.

Az igen nehéz helyzetekben pedig tartsuk előbbre valónak azt, hogy esedezve és alázatosan kérjük az Istent, és ne mennydörgő szavak áradatát zúdítsuk a vétkesre, hiszen ez csak kárára lesz mindannak, aki csak hallja, és magát a vétkest sem javítja meg.